

Az Úrnapja

Szent Josemaría homíliája 1968.
május 28-án, Úrnapja ünnepén

2020.06.13.

ÚRNAPJA

Homilia 1964. május 28-án

150. Ma, Úrnapján elmélkedjünk együtt annak a szeretetnek a mélységéről, amely Krisztust arra készítette, hogy az Oltáriszentség színei alatt itt maradjon. Mintha saját fülünkkel hallanánk, amint az Úr a néptömeget tanítja: *Íme, kiment a magvető vetni. Amint vetett, némely*

szem az útfélre esett. Jöttek az égi madarak, és fölcsipegették. Más mag köves talajba hullott, ahol nem volt neki elég föld. Gyorsan kikelt, mert nem volt mélyen a földben. Amikor azonban forrón tűzött a nap, elszáradt, mert nem volt gyökere. Imét más szúrós bogáncsok közé esett. Amikor a bogáncsok felnőttek, elfojtották. A többi jó földbe hullott, s termést hozott, az egyik százszorosat, a másik hatvanszorosat, a harmadik harmincszorosat. Akinek füle van, hallja meg! [1]

Ma sincsen máskép. Az isteni Magvető ma is elhinti a magvakat. A megváltás műve folytatódik, és az Úr azt akarja, hogy ebben a műben szolgáljuk őt: azt akarja, hogy mi keresztények a föld minden útját megnyissuk szeretetének; fölszólít arra, hogy az isteni üzenetet a föld legvégső zugába is elvigyük tanítva és példamutatásunkkal. Arra kér, hogy mint az egyház tagjai és az

állam polgárai, feladatunkat
hűségesen teljesítsük, mindegyikünk
egy másik Krisztus legyen a
hivatásbeli munka és állapotbeli
kötelességeinek megszentelése által.

Ha körültekintünk ebben a világban,
amelyet szeretünk, mert Isten műve,
megállapíthatjuk, hogy a
példabeszéd valóra válik. Jézus
Krisztus szava gyümölcsöt hoz, sok
lélekben felébreszti az odaadás és a
hűség vágyát . Azoknak az élete és
magatartása, akik Istent szolgálják,
megváltoztatta a történelmet. Még
sokan azok közül is, akik az Urat nem
ismerik, azok szerint az eszmények
szerint igazodnak - anélkül, hogy
talán tudnák -amelyek a
kereszténységből származnak.

De azt is látjuk, hogy egy része a
magnak terméketlen talajra hull vagy
tövises és bogáncsok közé: vannak
szívek, amelyek elzárkóznak a hit
világossága előtt. Elfogadják és

hirdetik ugyan a béke, a megbékélés, a testvériség eszményét, de tetteikkel gyakran megtagadják. Egyes emberek minden erejükkel hiábavaló harcot folytatnak, hogy Isten hangját elnémítsák, és megpróbálják visszhangját erőszakkal vagy egy olyan fegyver által elfojtani, amely kegyetlenebb, mert elaltatja a szellemet: a közömbösség által.

Az örök élet kenyere

151. Mialattt ezen gondolkodunk, szeretném ha tudatossá válna bennünk keresztény küldetésünk, ha szemünket az Oltáriszentségre szegeznénk, Jézusra, aki jelen van köztünk és tagjaivá tett bennünket. *Vos estis corpus Christi et membra de membro* [2], ti Krisztusnak teste vagytok és tagjaiként egymásnak is tagjai. Isten, a mi Urunk úgy határozott, hogy a tabernákulumban marad, hogy bennünket tápláljon,

erősítsen, megistenítsen, hogy hatékonyá tegye munkánkat és fáradozásainkat. Jézus egyszerre szántóvető, mag és a vetésből kikelő termés: az örök élet kenyere.

Az Eucharisztiaának ez az állandóan megújuló csodája magán viseli Jézus cselekvéseinek minden ismertetőjegyét. Mint tökéletes Isten és tökéletes ember, ég és föld Ura, táplálékul kínálja magát egészen természetes és hétköznapi módon. Majdnem kétezer éve így vár szeretetünkre. Hosszú idő ez, és mégsem olyan hosszú, mert ahol szeretet van, ott a napok sebesen repülnek.

Egy szép galíciai vers jut az eszembe Bölcs Alfonz *Cantigáiból*. Ez egy szerzetesről szóló legenda, aki együgyűségében Isten Anyját kérte, hogy megláthassa a mennyországot, még ha csak egy pillanatra is. Isten Anyja teljesítette kívánságát, és a jó

barátot a paradicsomba helyezték. Amikor visszatért, már senkit sem ismert a kolostor lakói közül: imája, amely neki oly rövidnek tűnt, három évszázadig tartott. Az igazán szerető szívnek háromszáz év semmi. Magamnak így magyarázom Krisztus 2000 éves várakozását az Eucharishtiában. Ez Isten várakozása, aki szereti az embereket, aki keres bennünket, elfogad olyannak, amilyenek vagyunk - korlátoltak, önzők, ingatagok - és mégis képesek arra, hogy fölfedezzük az Ő mérhetetlen szeretetét és egészen átadjuk magunkat Neki.

Szeretetből és azért, hogy szeretetre tanítson bennünket, Jézus lejött a földre, és köztünk maradt az Eucharishtiában. *Mivel szerette övéit, akik a világban maradtak, mindvégig szerette*^[3]; ezekkel a szavakkal kezdi beszámolóját Szent János a húsvétot megelőző este eseményeiről, amikor az Úr, mint Szent Pál írja, *fogta a*

kenyeret, hálát adott, megtörte, és így szólt: „Vegyétek és egyétek, ez az én testem értetek. Ezt tegyétek az én emlékezetemre.” Ugyanígy vacsora után fogta a kelyhet, és így szólt: „Ez a kehely az új szövetség az én véremben. Ezt tegyétek, valahányszor isztok belőle, az én emlékezetemre.”[4]

Új élet

152. Ez az Újszövetség megalapításának egyszerű és ünnepélyes pillanata. Jézus hatályon kívül helyezi a régi törvényt, és kinyilatkoztatja nekünk, hogy ő maga imánk és életünk tartalma.

Nézzétek, mekkora öröm járja át a mai liturgiát: *Harsan hangos örömmel a dicséret.*[5] Ez a keresztény ujjongás, amely megéneklei az új idő kezdetét: *Az Ószövetség húsvétja befejeződött, kezdődik az új, az új helyettesíti a*

régít, az igazság eloszlatja az árnyakat, a fény az éjszakát .[6]

Ez a szeretet csodája. Valóban ez a gyermekek kenyere[7]: Jézus az örökkévaló Atya elsőszülöttje, önmagát kínálja táplálékkul nekünk. És ugyanaz a Jézus Krisztus, aki itt bennünket erősít, az égben ránk vár, asztaltársaira, örököstársaira és bizalmasaira[8] , mert azok, akik Krisztussal táplálkoznak, az ideiglenes földi halált ugyan elszenvedik, de az örökkévalóságban élni fognak, mert Krisztus az el nem múló élet [9]

A keresztények számára, akik az Eucharisztia végérvényes mannájával erősítik magukat, már most megkezdődik az örök boldogság. Elmúlt a régi: minden mulandót tegyünk félre; számunkra minden meg kell, hogy újuljon:szívünk, szavaink és tetteink. [10]

Ez az örömhír, a jó hír. Valóban hír, mert *új*, a szeretet oly nagy mélységéről beszél nekünk, amilyenről addig sejtelmünk sem lehetett. És *jó*, mert nincs jobb, mint legbensőségesebben egyesülni Istennel. Ez az örömhír, a *jó hír*, mert már most kimondhatatlan módon elővételezi az örökkévalóságot.

Jézussal találkozni igében és kenyérben

153. Jézus elrejtőzik a legméltóságosabb Oltáriszentségben, hogy *merjünk* vele kapcsolatba lépni; táplálékunk akar lenni, hogy eggyé váljunk vele. Igéje által: *nélkülem semmit sem tehettek*^[11], nincs a keresztény sem tehetetlenségre ítélve, sem arra hogy fáradságosan nyomozza ki őt; mert köztünk maradt, és teljesen rendelkezésünkre áll.

Amikor az oltár köré gyülekezünk, mialatt a szentmiseáldozatot

ünneplik, amikor a Szentostyát szemléljük a szentségtartóban kiteve, vagy amikor Őt a tabernákulumba rejtetten imádjuk, föl kell élesztenünk hitünket, új létformájára kell gondolnunk, amelyben felénk jön, és engednünk, hogy Isten szeretete és vonzalma megindítson.

Állhatatosan kitartottak az apostolok tanításában és közösségében, a kenyértörésben és az imádságban [12]. A Szentírás így írja le az első keresztények életét: hitük révén az apostolok tökéletes egységben voltak az Oltáriszentségben való részesülésükkel és az egy szívvel-lélekkel való imádságban. Hit, kenyér, ige.

Jézus jelenléte az Eucharishtiában biztos záloga annak, hogy jelen van a lelkünkben. Záloga világfenntartó hatalmának, üdvösségre vonatkozó ígéreteinek, amelyek segíteni fognak, hogy az emberiség családja az idők

végezetén mindörökre ott legyen az égi lakásban az Atyaistennel, a Fiúistennel, és a Szentlélekistennel: a legszentebb Szentháromsággal, az egy Istennel. Ha Jézusra gondolunk, és hiszünk valóságos jelenlétében a kenyér és bor színe alatt, úgy hitünk hatékonyá lesz.

154. Nem tudom megérteni, hogyan lehet keresztényként élni anélkül, hogy állandóan vágyakoznánk Jézus barátságára az igében, a kenyérben, az imában és az Eucharishtiában. Azt azonban igen jól megértem, hogy az évszázadok folyamán a hívők eucharisztikus jámborsága nemzedékről nemzedékre konkrétabb formát öltött: olykor külső megnyilvánulásaiban és a hit közös megvallásában, olykor csendesen, föltűnés nélkül, Isten házában szent békéjében vagy a szív belsejében.

Mindenekelőtt a szentmisét kell szeretnünk, ez kell hogy legyen napunk középpontja. Ha valóban együtt ünnepelünk Vele a szentmisén, akkor a nap további részében gondolataink az Úrral maradnak azzal a kívánsággal, hogy jelenlétét megőrizzük; dolgozunk, ahogy Ő dolgozott; szeretünk, ahogy Ő szeretett. Akkor megtanulunk köszönetet mondani az Úrnak szeretetteljes figyelméért, hogy jelenlétét nem korlátozta a szent áldozat pillanatára, hanem ott marad velünk a Szentostyában, amelyet a tabernákulumban őriznek.

Számomra a tabernákulum mindig Betánia volt; az a nyugodt, hívogató hely, ahol Krisztus jelen van, és ahol mi egyszerűen és fesztelenül megbeszélhetünk vele mindent, mint akkori barátai, Márta, Mária és Lázár: gondjainkat és fájdalmainkat, elvárásainkat és örömeinket. Amikor egy város vagy egy falu utcáján

megyek, mindig örülök egy templom felfedezésének – ha csak távolból is - : Itt egy új tabernákulum, és ismét egy lehetőség arra, hogy lelkünk a legszentebb Oltáriszentségnél elidőzzön.

Az Eucharisztia hatékonysága

155. Amikor az Úr az Oltáriszentséget alapította az utolsó vacsorán, éjszaka volt :*Ez utalt arra*, mondja Aranyszájú Szent János, *hogy az idő betelt.*^[13] A világban éjszaka lett, mert a régi rítusok, Isten emberek iránti végtelen irgalmasságának tiszteletreméltó jelei, nemsokára betöltik feladatukat és a valódi hajnalhasadásba torkollnak, az új húsvétba. Az Eucharishtiát éjszaka alapították, és ez előkészítette a feltámadás hajnalát.

A mi életünkben is elő kell készítenünk ezt a hajnalhasadást. Minden mulandót, minden ártalmat, minden alkalmatlant -

kedvetlenséget, bizalmatlanságot, szomorúságot, gyávaságot - el kell vetnünk magunktól. Az Oltáriszentség Isten gyermekeit új, isteni élettel tölti el, és nekünk viszonzoznunk kell ezt, *in novitate sensus*, [14] minden érzelmünk és minden tettünk megújításával. Új erőforrást kaptunk, erős gyökeret, amely Krisztusba kapaszkodik. Nem térhetünk már vissza a régi kovászhoz, mert mára és mindörökre megvan a kenyérünk.

156. A keresztények ma a világ sok helyén körmenetben kísérik az Urat; Krisztus a Szentostyába rejtetten utakon és utcákon át megy - ahogy földi életében tette - és találkozik mindenkivel: azokkal, akik látni akarják és azokkal, akik nem keresik. Jézus ismét övéi között van. Hogyan viszonyulunk mi a Mesternek ehhez a hívásához?

A szeretet külső megnyilvánulásainak a szívből kell fakadnia, és utána folytatódnia a keresztény magatartás tanúságtételében. Ha megújultunk az Úr Szent Testének vétele által, ennek érzékelhetővé kell válnia cselekedeteinkben. Egyenes gondolkodásúaknak kell lennünk: így hordoznunk a béke gondolatait, az odaadás és a szolgálat gondolatait. Szavaink igazak kell legyenek, világosak és mértéktartóak; szavak, amelyek vigasztalni és segíteni tudnak, és főleg olyanok, amelyek Isten világosságát közvetítik másoknak. Tetteinknek valódinak, hatékonynak és megfontoltnak kell lenniük: tettek, amelyeken a *bonus odor Christi-t*, [15] Krisztus jó illatát érezni, mert Krisztus életmódjára emlékeztetnek.

Az úrnapi körmenet jelenvalóvá teszi Krisztust a világ falvaiban és városaiban. De ez a jelenlét,

ismétlem, nem vonatkozhat csupán egy napra, nem lehet csak egy esemény, amelyet látnak, azután elfelejtenek. Krisztus lelkünkre köti, amint elhalad mellettünk, hogy napi munkánkban is találjuk meg Őt. Ennek a csütörtöknek az ünnepi menete bele kell, hogy olvadjon minden egyes keresztény csendes és egyszerű útjába élete hétköznapijain át: úgy élni az emberek közt emberként, de a megkapott hit örömében és az isteni küldetés szerint, hogy Isten üzenete megújuljon a földön. Lesz életünkben hiba, nyomorúság és bűn. De velünk van Isten, és mi készségesen rendelkezésére kell, hogy álljunk, akkor áthaladása teremtményei közt soha nem ér véget.

Kérjük tehát az Urat, adja meg nekünk, embereknek a mély eucharisztikus áhítatot, hogy Vele való személyes kapcsolatunk

örömben, vidámságban, és igazságosságra való törekvésben nyilvánuljon meg. Így sok embernek fogunk segíteni, hogy megismerje Krisztust, és hozzájárulunk ahhoz, hogy vezesse őket minden emberi tennivalójukban. Teljesülni fog ígérete: *Én meg, ha majd fölmagasztaltatom a földről, mindenkit magamhoz vonzok.*[16]

A kenyér és az aratás: egység az áldozásban minden emberrel

157. Az elején azt mondtam nektek: Jézus a magvető. Isteni magvetését a keresztények révén folytatja. Megsebzett kezeibe szorítja a búzát, vérével átítatja, megtisztítja, és a szántóföldre hinti, amely a világ. A magvakat külön-külön szórja el, hogy minden keresztény ott, ahol él, tanúságot tegyen róla, hogy az Úr halála és feltámadása termést hoz.

Hagynunk kell, hogy megváltó vére átítasson, és készüljünk föl rá, hogy a

szélbe szór bennünket: életünket
olyannak kell elfogadnunk,
amilyennek Isten akarja, és meg kell
győznünk magunkat arról, hogy a
magnak ahhoz, hogy termést hozzon,
a földbe kell kerülnie, és meg kell
halnia.[17] A szár kikel és kalászbá
szökik, a kalászból pedig kenyér lesz,
amelyet Isten Krisztus testévé
változtat. És mi így egyesülünk ismét
Jézussal, a magvetővel. *Mi ugyanis
sokan egy kenyér, egy test vagyunk,
mivel mindnyájan egy kenyérből
részesülünk.*[18]

Ne felejtsük el soha, hogy vetés
nélkül nincs termés. Tehát Isten
szavát bőven kell széthintennünk,
hogy az emberek megismerjék
Krisztust, és ha már ismerik,
éhezzék. Úrnapja van ma, - Krisztus
testének ünnepe, az élet kenyérének
ünnepe - és ez kedvező alkalom, hogy
elgondolkozzunk azon az éhségen,
amelyet az emberek közt mindhol
érezni lehet: éhséget az igazságra,

igazságosságra, egységre, békére. A békét éhezők láttán föl kell kiáltanunk Szent Pállal: Krisztus a mi békénk, *pax nostra*.^[19] Az igazság keresése közben jusson eszünkbe, hogy Jézus az út, az igazság és az élet.^[20] Azokat akik az egységre áhítoznak, Krisztus elé kell vezetnünk, aki azért imádkozik, hogy *consummati in unum*, tökéletesen egyek legyünk.^[21] Az igazságosság éhezése bennünket az emberek közötti egyetértés eredetéhez kell, hogy vezessen: az istengyermekséghez, amely bennünket testvérekké tesz.

Béke, igazság, egység, igazságosság. Milyen nehéznek tűnik olykor az akadályok legyőzése, amelyek megnehezítik az emberi életet. És mégis, mi kersztények arra vagyunk hivatva, hogy a testvériségnek ezt a csodáját megvalósítsuk, Isten kegyelmével elérjük azt, hogy az emberek keresztként bánjanak

egymással. "*Hordozzátok egymás terhét.*"[22] Mindenki a szeretet parancsa szerint éljen, ami a tökéletesség köteléke és a törvény teljesítése.[23]

158. Ne felejtsük el, hogy még sok a tennivaló. Egyszer Jézus, talán megpillantva az érett, hullámozó kalászokat, tanítványaihoz fordult: *Az aratni való sok, de a munkás kevés. Kérjétek tehát az aratás urát, küldjön munkásokat az aratáshoz .* [24] Amint akkor, úgy ma is kevés a munkás, aki kész a nap terhét és forróságát elviselni.[25] És ha mi, akik dolgozunk, nem vagyunk hűek, úgy be fog teljesülni Joel próféta szava: *Pusztává lett a mező, gyászol a termőföld, mert elpusztult a búza, elillant a bor, kiapadt az olaj. Szégyenkeznek a földművesek, siránkoznak a szőlősgazdák a gabona és az árpa miatt, mert odalett a szántóföld termése !* [26]

Nincs aratás anélkül, hogy
nagylelkűen készek ne legyünk a
hosszú és gyakran fáradságos munka
vállalására: a földet szántani,
megművelni és gondozni, később
lekaszálni és csépelni. Isten országa
megvalósul a történelemben és az
időben. Az Úr kivétel nélkül
mindannyiunkra bízta ezt a
feladatot. Most, mialatt az
Eucharishtiában Krisztust imádjuk és
szemléljük, arra kell gondolnunk,
hogy a pihenés ideje még nem jött el,
a napnak nincs még vége.

A Példabeszédek könyvében olvassuk
:*Dúskál a kenyérben, aki megműveli a
földjét.*^[27] Próbáljuk meg ezt a
mondást lelkileg magunkra
alkalmazni. Aki Isten földjét nem
dolgozza meg, aki nem hű az isteni
megbízatáshoz, hogy önmagát
odaadja másoknak, és segítsen nekik
Krisztust megismerni, az nehezen
fogja megérteni, mi az eucharisztikus
Kenyer. Senki nem értékeli azt, ami

nem kerül fáradságba. Ahhoz, hogy az Oltáriszentséget értékelni tudjuk, és szeressük, Jézus útján kell járnunk: búzaszemnek lenni, meghalni, erőből duzzadva föltámadni, és bő termést hozni: százszorosat! [28]

Ez az út egyetlen szóban foglalható össze: szeretet. Szeretni annyi, mint nagyszívűnek lenni, osztozni embertársaink gondjaiban, megbocsátani tudni, megértőnek lenni, magunkat Jézus Krisztussal minden lélekért feláldozni. Ha Krisztus szívével szeretünk, akkor megtanulunk szolgálni és védelmezni fogjuk az igazságot, világosan, szeretettel telve. Hogy így szerethessünk, mindegyikünknek ki kell irtania saját életéből mindazt, ami csorbítja bennünk Krisztus életét, a kényelmességre való erős hajlamot, az önzés kísértéseit, önmagunk előtérbe helyezésének vágyát. Csak Krisztus életét

önmagunkban kialakítva tudjuk ezt az életet másoknak továbbadni. Ha tapasztaljuk magunkon a búzaszem halálát, csak akkor leszünk a világ feladataiban jelenvalók, alakítjuk át a világot, és tesszük termővé.

Keresztény optimizmus

159. Talán valamikor megkísért az a gondolat bennünket, hogy mindez nagyon szép, olyan, mint egy megvalósíthatatlan álom. Én azonban a hitetek és reményetek megújításáról beszéltem. Azzal a rendíthetetlen bizonyossággal maradjatok erősek, hogy Isten nagyszerű művei túl fogják szárnyalni legmerészebb álmainkat is. De ehhez elengedhetetlen, hogy a keresztény remény erényében erősen lehorgonyozzunk.

Ne szokjuk meg a szemünk előtt lejátszódó csodákat, főleg az Úrnak azt a nagy tettét, hogy naponta leereszkedik a pap kezébe. Jézus azt

akarja, hogy nagyon éberek legyünk, hogy ezáltal meggyőződjhessünk nagy hatalmáról, és újra figyeljünk ígéreteire: *Venite post me, et faciam vos fieri piscatores hominum.* [29] Gyertek, kövessetek, és emberek halászává teszlek benneteket; hatni fogtok, és az embereket Istenhez vonzzátok. Bízunk az Úr szavaiban: Szálljunk a csónakba, fogjuk meg az evezőt, vonjuk fel a vitorlákat és menjünk ki arra a tengerre, amely a világ, amelyet Krisztus örökségünkül ad. *Duc in áltum et laxate retia vostra in capturam.* [30] Menjetek ki a nyílt tengerre és vessétek ki hálótokat fogásra.

Ezt az apostoli buzgalmat, amelyet Krisztus oltott szívünkbe, nem szabad hamis alázattal leszűkítenünk, sőt elfojtanunk. Az igaz, hogy saját gyengeségeinket magunkkal hurcoljuk, de az is igaz, hogy az Úr számításba veszi hibáinkat. Az ő irgalmas tekintetét

nem kerüli el az, hogy mi emberek korlátozottak, gyöngék, töléletlenek és a bűnökkel szemben esendőek vagyunk. Ő azonban harcra szólít fel bennünket, saját hibáink megvallására. Nem azért, hogy megfélemlítsen, hanem hogy megbánhassuk őket, és őszintén akarjunk megjavulni.

Mindezeken túl mindig szemünk előtt kell legyen az, hogy mi csak eszközök vagyunk: *Mert mi Apolló? Mi Pál ? Szolgák csupán, akik által hívők lettetek, ahogy nekik az Úr megadta. Én ültettem, Apolló öntözte, de a növekedést Isten adta.* [31] A tanításnak, az üzenetnek, amelyet el kell terjesztenünk, önmagától végtelen termőereje van, és ez nem tőlünk, hanem Krisztustól származik. Itt maga Isten az, aki minden erejével azon van , hogy megvalósuljon az üdvösség műve, a világ megváltása.

160. Hinni tehát és nem elbátortalanodni, ne tartsanak vissza emberi számítások. Legyőzzük az akadályokat, ha hozzáfogunk a munkához és teljes erővel dolgozunk, úgyhogy maga a fáradozás új utakat nyit meg előttünk. De minden nehézség legyőzésére itt van a gyógyszer: a személyes megszentelődés, az Úr iránti odaadás.

Szentnek lenni annyi, mint úgy élni, ahogy mennyei Atyánk akarja. Fölhozhatjátok, hogy ez nehéz. Igen, az eszmény magas. De ugyanakkor könnyű és elérhető. Ha megbetegszik valaki, előfordul olykor, hogy nem találják meg a megfelelő orvosságot. A természetfölöttiségben ez egészen másképp van, az orvosság mindig közeli: Jézus Krisztus az Oltáriszentségben, és ezen kívül kegyelmeit a többi szentségben is kiosztja, amelyeket ránk hagyott.

Ismételjük szavakkal és tetteinkkel:
Uram, bízom Benned, számomra elég
a Te általános gondviselésed,
mindennapos segítséged. Ne
akarjunk Istentől nagy csodákat
kikönyörögni - minek? - de azt igen,
hogy növelje hitünket, világítsa meg
értelmünket és erősítse akaratomkat.
Jézus mindig velünk marad, és úgy
viselkedik, amilyen Ő.

Lekipásztorkodásom kezdete óta óva
intelek titeket a hamis istenivé
válástól. Ne engedd magadat
megzavarni attól, hogy tudod milyen
anyagból vagy: agyagból. Ez nem
kell, hogy aggasszon, hiszen te és én
Isten gyermekei vagyunk - ebben áll
a helyes istenivé válás -Isten
választott ki öröktől fogva. *Mert
őbenne választott ki bennünket a világ
teremtése előtt, hogy szentek és
feddhetetlenek legyünk előtte.*[32]
Különlegesen Istenhez tartozunk, és
nyomorúságaink ellenére is hatásos
eszközei leszünk, ha nem felejtjük el

gyöngeségünket, amelynek nagysága a bűnre való kísértésekben nyilvánul meg.

Ha elbátortalanodnátok egy közepszerűségeteket talán különösen elevenen megmutató tapasztalat hatására, akkor eljött a pillanat, hogy magatokat teljesen Isten kezére bízzátok. Egy szép napon - azt mesélik - egy koldus találkozott Nagy Sándorral, és alamizsnát kért. Sándor megállt és megparancsolta, hogy tegyék a koldust öt város urává. Erre a koldus megdöbbenten és összezavarodva azt kiáltotta: "De én nem kértem ilyen sokat!" Sándor azt válaszolta: "Te úgy kértél, mint aki vagy, én pedig úgy adok neked, mint az, aki én vagyok."

Még azokban a pillanatokban is, amikor korlátainkat nagyon nyomasztóan érezzük, föl lehet és kell az Atyistenre, a Fúistenre és a Szentlélekistenre tekintenünk, hiszen

részesei vagyunk az isteni életnek. Soha sincs jogos indokunk a hátratekintésre.[33] Az Úr ott van mellettünk. Hűségeseeknek és méltóaknak kell lennünk, kötelességeinket megtéve, és Jézusban megtalálunk a szeretetet és ösztönzést ahhoz, hogy megértőek legyünk mások hibái iránt, és hogy saját hibáinkat legyőzzük. Így még maga a csüggedés is - a tiéd, az enyém és minden emberé - segítségünkre lesz Isten országának hordozásában.

Ismerjük fel betegségünket, de valljuk meg Isten hatalmát. Az optimizmus, az öröm, a biztos meggyőződés, hogy az Úr igényt tart a szolgálatunkra, ezek kell, hogy formálják egy keresztény életét. Ha az Anyaszentegyház tagjának érezzük magunkat, ha tudjuk, hogy Péter erős sziklája hordoz, és a Szentlélek működése támogat, akkor arra az elhatározásra jutunk, hogy

minden pillanat kis kötelességeit teljesítsük: mindennap vessünk valamit. És az aratás betölti majd a csúrt, hogy oldala kihasad.

161. Most befejezzük ezt az imádságot. Gondoljatok arra – miközben ízlelgetitek lelketek belsejében Isten végtelen jóságát -, hogy Krisztus az átváltoztatás szavai által testével és vérével, lelkével és Istenségével a Szentostyában valóban jelen lesz. Imádjátok Őt hódolattal és áhitattal, újítsátok meg jelenlétében őszintén szerető odaadásotokat: félelem nélkül mondjátok Neki, hogy szeretitek; köszönjétek meg nagyon gyöngéden irgalmasságának ezt a mindennapos bizonyítékát, és ébresszétek föl magatokban a vágyat, hogy mély bizalommal járuljatok a szentáldozáshoz. Csak csodálkozni tudok a szeretetnek ezen a titkán. Az Úr trónusának az én szegény

szívemet választja ki, és nem hagy el,
ha én nem válok el Tőle.

Krisztus jelenléte által megerősödve,
teste által táplálva hűek maradunk
Istenhez ebben a földi életben, és
majd az égben, Jézusnál és Anyjánál
győzteseknek fogjuk magunkat
nevezni. *Halál, hol a te győzelmed?
Halál, hol a te fullánkod? De legyen
hála Istennek, mert ő győzelemre segít
minket Jézus Krisztus, a mi Urunk
által.*[34]

.....

[1] Mt13, 3-8

[2] 1 Kor12, 27

[3] János 13, 1

[4] 1 Kor11, 23-25

[5] *Lauda Sion* szekvencia

[6] Uo.

[7] Uo.

[8] Uo.

[9] Szent Ágoston, *In Ioannis Evangelium tractatus*, 26, 20 (PL 35, 1616)

[10] *Sacris solemnis* himnusz

[11] Jn15, 5

[12] Csel 2, 42

[13] Johannes Chrysostomus, In Matthaeum homiliae, 82,1 (PG 58, 700)

[14] Róm 12,2.

[15] 2 Kor 2,15.

[16] Jn 12,32.

[17] Vö. Jn 12, 24-25.

[18] 1 Kor 10,17.

[19] Ef 2,14.

[20] Lásd Jn 14,6.

[21] Jn 17, 23

[22] Gal 6,2.

[23] Lásd Kol 3,14. és Róm 13,10.

[24] Mt 9,38.

[25] Mt 20, 12.

[26] Jo 1, 10-11.

[27] Péld 12,11.

[28] Lásd Mk 4,8.

[29] Lásd Mk 1,17.

[30] Lk 5,4

[31] 1 Kor 3, 4-6.

[32] Ef 1,4.

[33] Lásd Lk 9,62.

[34] 1 Kor 15, 55 és 57.

.....

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/hu-hu/article/az-
urnapja/](https://dev.opusdei.org/hu-hu/article/az-urnapja/) (2025.08.05.)